

Tanja Keitlin užsuko vandenį, išlipo iš dušo kabinos ir lėtai nusišluostė. Apsivilkusi mėgstamiausią juodos ir baltos spalvų chalata, nuo vieno iš kabliukų, pritvirtintų ant vonios kambaryo durų, nusikabino taip pat juodos su balta spalvų rankšluostį ir kaip turbanu apsivyniojo šviesius, paplūdimio smėlio spalvos plaukus. Nors maudėsi drungname vandenyje, vonios kambarys prigaravo tiek, kad didelis veidrodis, kabantis ant sienos virš prausyklės juodo granito stalviršyje, visiškai aprasojo. Tanja žengė prie jo ir delnu pavėlė apskritą plotelį. Palinkusi arčiau ėmė atidžiai tyrinėti savo atvaizdą. Pastebėjo jį per porą sekundžių.

— O, šūdas, ne, — ištarė ji ir pasuko galvą kairėn, kad geriau matytų dešinę veido pusę. Abiem rodomaisiais pirštais patempė smakro odą. — Na jau ne, po velnių, spuoge, aš tave matau.

Tanja susivaldė ir nepuolė iškart spausti mažyčio spuogelio. Ji atidarė stalčių kairėje pusėje po prausykle ir ėmė jame naršyti, susikaupusi, tarsi vykdytų itin svarbią misiją. Stalčius buvo pilnas buteliukų, tūbelių bei įvairiausių indelių su aliejais, kremais, losjonais ir visokiomis kitomis naujomis „stebuklingomis“ odos priežiūros priemonėmis, kokios tik buvo pastaruojų metu reklamuojamos madų žurnaluose, o jų Tanja mažne su religiniu įkarščiu pirkdavo daugybę.

— Ne, ne šitas... ir ne tas, — murmėjo stumdydama indelius. — Kur jis, po galais? Tikrai turiu, žinau, kad turiu. — Ėmė naršyti dar karštligiškiau. — O, štai jis, — su palengvėjimu atsiduso.

Iš stalčiaus gilumos Tanja ištraukė mažą baltą tūbelę su rutuliniu aplikatoriumi. Šio serumo ji dar nebuvo išbandžiusi, bet prieš kelias dienas skaitytame straipsnyje jis buvo įvertintas kaip viena iš penkių geriausių šiuo metu rinkoje platinamų

kosmetikos priemonių nuo aknės. Nors Tanja dėl aknės visai neturėjo bėdų. Tiesą sakant, jos, kaip dvidešimt trejų metų merginos, oda buvo neįtikėtinai sveika, tačiau Tanja tvirtai laikėsi principo „dėl viso pikto“. Per pastaruosius dvejus metus ji „dėl viso pikto“ prisipirko gyvą galą grožio priemonių.

Atsukusi kamštelį Tanja prikišo smakrą prie veidrodžio ir rutuliniu aplikatoriumi švelniai patepė grąsinantį prasikalti spuogelį.

— Va taip, spuoge, tau galas, — pergalingai pareiškė ji. — O dabar šalin nuo mano veido. Ir geriau jau nesirodytum iki savaitgalio.

Tanja jau buvo bepradedanti veido ir viso kūno drėkinimo ritualą, kai išgirdo kažkokius garsus, sklindančius iš miegamojo. O gal jai tik pasirodė? Mergina atidarė vonios kambario duris, iškišo galvą ir pakėlusi nuo dešinės ausies turbaną įsiklausė. Paika melodija išdavė, kad skambina viena iš trijų artimiausių jos draugų.

— Einu, einu, — burbtelėjo Tanja, puldama iš vonios kambario į miegamąjį.

Savo išmanųjį telefoną rado vibruojantį ant naktinio staliuko. Jis sukinėjosi tai į vieną, tai į kitą pusę, tarsi šokdamas pagal skambučio melodiją.

Tanja čiupo telefoną ir pažvelgė į ekraną — vaizdo skambučiu bandė susisiekti geriausia draugė Karena Vord. Laikrodis rodė 22 valandą 39 minutes.

Laikydama telefoną prieš veidą Tanja paspaudė atsiliepimo mygtuką. Juodvi su Karena dažnai kalbėdavosi vaizdo ryšiu.

— Labas, brangioji, — pasisveikino Tanja, sėsdamasi ant lovos. — Ką tik pričiupau naują spuogą ant smakro, įsivaizduoji?

Išmaniojo telefono ekrane pasirodžius vaizdui, Tanja susiraukė. Ji išvydo ne geriausios draugės veidą per visą ekraną,

kaip visų ankstesnių judviejų vaizdo pokalbių metu, bet tik giliai įsodintas mėlynas Karenos akis. Daugiau nesimatė nieko, tik akys iš arti. Ir jos buvo pilnos ašarų.

— Karena, kas atsitiko?

Draugė neatsakė.

— Mažute, kas yra? — iš nerimo apsunkusiu balsu paklausė Tanja.

Tuomet labai lėtai vaizdas ėmė tolti. Tanja pajuto, kaip baimė it nepatogus rūbas ima veržti kūną.

Šviesūs Karenos plaukai atrodė lyg permerkti prakaito. Jie lipo prie drėgnos kaktos ir skruostų tarsi šlapias popierius. Plūstančių stambių ašarų nuplautas tušas vagojo veidą baugiu juodų linijų raštu.

Tanja prisikišo telefoną prie veido.

— Karena, kas, po velnių, vyksta? Kas tau yra?

Atsakymo ji neišgirdo, tačiau, vaizdui tolstant, galiausiai suprato kodėl. Draugės burna buvo perrišta plačiu odiniu raiščiu, suveržtu taip stipriai, kad iškraipė veido bruožus ir įsirėžė į lūpų kampučius. Plonomis srovelėmis per smakrą tekėjo kraujas.

— Kas per šūdas? — virpančiu balsu išlemeno Tanja. — Karena, ar čia koks sušiktas pokštas?

— Kaip matai, Karena šiuo metu negali kalbėti.

Balsas, pasigirdęs per mažytį išmaniojo telefono garsiakalbį, matyt, buvo pakeistas skaitmeniniu būdu. Jo gerokai pažemintas tembras skambėjo gąsdinamai giliai; taip žemai ir taip giliai, kad nepanėšėjo į žmogaus. Be to, panaudojus sulėtinimo funkciją, balsas buvo ištemptas. Jo klausantis prieš akis lengvai galėjo iškilti demono paveikslas iš Holivudo siaubo filmo. Tanja net nesuprato, vyro jis ar moters.

— Ką?.. — žioptelėjo ji, susiraukusi stebeilydama į ekraną, kuriame nematė jokio kito žmogaus. — Kas čia?

— Nesvarbu, kas aš, — tolygiai monotoniškai atsiliepė demoniškas balsas. — Svarbu, kad atidžiai klausytum, Tanja, ir nenutrauktum ryšio. Tu manęs nematai, užtat aš matau tave. Jei baigsi pokalbį, pasekmės bus skaudžios... Karenai... ir tau.

— Ką? — visiškai suglumusi mergina papurtė galvą, tarsi mėgindama pabusti iš košmaro.

Vaizdui dar truputį atitolus, ekrane jau buvo matyti, kad Karena stora virve pririšta prie valgomojo kėdės. Tanja prisimerkusi įsižiūrėjo. Ji atpažino kėdę ir didelį plakatą ant sienos draugei už nugaros. Vadinasi, vaizdai transliuojami iš Karenos svetainės.

Tanja sustingo ir akimirką karštligiškai mąstė, tada skeptiškai pakreipė galvą į šoną. *Aišku, kad tai pokštas*, — pamanė ji, ir staiga galvoje nušvito.

— Pitai, grįžai? Čia tu pasidarei tą velnio balsą? — Tanja kalbėjo šiek tiek ramiau. — Sugalvojot pažaisti su manimi?

Ji nusivyniojo nuo galvos rankšluostį, paleisdama drėgnus plaukus kristi ant pečių. Jai niekas neatsakė.

— Cha cha. Ei, jūs ten? Nagi, Pitai, Karena, baikit. Visai nejuokinga, jei norit žinoti. Iš tiesų, tai gan šiurpu. Vos neapsisusiojau.

Vis tiek jokio atsako.

— Nagi, judu abu, baikit arba baigsiu pokalbį.

— Tavo vietoje to nedaryčiau, — galiausiai atsiliepė velniškas balsas tuo pačiu lėtu monotonišku tempu. — Nežinau, kas tas Pitas, bet, ko gero, turėčiau išsiaiškinti. Kas žino, gal ir jis atsidurs mano sąrašė.

Ekrane vis dar nebuvo matyti jokio kito žmogaus, tik Karena. Kad ir kas kalbėjo tuo demonišku balsu, tas asmuo, matyt, filmavo. Kita vertus, telefonas galėjo būti padėtas ant kokio trikojo stovo, nes laikant rankoje vaizdas nebūtų toks stabilus.

Kažkokia beprotybė, — pagalvojo Tanja.

Ji toliau žvelgė tiesiai į akis geriausiai savo draugei; ir staiga ši taip smarkiai įkvėpė, kad net galva sukretėjo nuo pastangų, atrodė, tarsi oras strigtų nosyje. Susitvenkusios ašaros vėl papliupo skruostais, išvedžiodamos naujus tamsius takelius. Tanja pernelyg gerai pažinojo Kareną, todėl suprato, jog ši ne vaidina, ir staiga suvokė: kad ir kas ten pas ją namuose dedasi, tai nėra pokštas.

— Labai norėčiau dar paplepėti, Tanja, — toliau maurojo pragaro išperos balsas, — bet nevalia gaišti laiko. Ypač dėl tavo draugės Karenos. Taigi papasakosiu, kaip viskas vyks.

Tanja įsitempė.

— Aš susilažinau.

— Ką? — pamaniusi, jog negerai išgirdo, perklausė merginą. — Susilažinai?

— Aha, — patvirtino balsas iš pragaro. — Susilažinau su Karena. Jei aš pralošiu, paleisiu ją, ir judvi daugiau niekuomet nieko iš manęs neišgirsite. Pažadu.

Stojo ilga įtempta tyla.

— Bet jei laimėsiu... — galiausiai ištarė asmuo kitame ryšio linijos gale. Žodžiai grėsmingai pakibo ore.

Tanja iškvėpdama papurtė galvą.

— Aš... Aš nesuprantu...

— Žaidimas labai paprastas, Tanja. Vadinu jį, — nustebsi, — „Dviem klausimais“.

— E?..

— Tau tereikia teisingai atsakyti į du mano klausimus, — paaiškino nežmogiškas balsas. — Užduosiu vieną, paskui kitą. Į kiekvieną klausimą galėsi pateikti tiek atsakymų, kiek norėsi, bet prie kito klausimo arba, kitaip tariant, prie antro ir paskutinio žaidimo klausimo galėsime pereiti tik tada, kai teisingai atsakysi į pirmą. Jei ilgiau nei penkias sekundes galvosi, ką atsakyti, lai-

kysiu, kad atsakei neteisingai. Man tereikia dviejų teisingų atsakymų, ir tavo draugė Karena atgaus laisvę. — Balsas vėl nutilo, bet šįkart tylą truko tik sekundę. — Žinau, žinau, gal ir neatrodo labai įdomus žaidimas, bet... pažaiskime ir pažiūrėsime.

— O klausimai? Kokie bus klausimai?

— Oi, nesijaudink. Jie abu tiesiogiai susiję su tavimi. Pamatysi.

Tanja giliai įkvėpė ir vėl prabilo:

— O kas bus, jei atsakysiu neteisingai? Kas bus už kiekvieną klaidingą atsakymą?

Išgirdusi Tanjos klausimą Karena vos pastebimai papurtė galvą ir išsprogino akis — jose galėjai įžvelgti gryniausią siaubą.

— Labai geras klausimas, Tanja, — pagyrė balsas. — Naujaučiu, kad esi protinga. Tai geras ženklas.

Akimirką kitame linijos gale stėjo visiška tylą, tarsi nutrūkų ryšiui. Taip veikė balso keitiklis ir garso lėtintuvas.

— Galiu pasakyti tik tiek, kad, Karenos labui, geriau jau neklystum.

Tanjai ūmai pritrūko oro. Ji visai nenorėjo žaisti to žaidimo. Jai ir nereikia. Tiesiog gali baigti šį pokalbį.

— Jei padėsi ragelį, — vėl prabilo asmuo kitame ryšio linijos gale, tarsi perskaitęs merginos mintis, — Karena mirs, o aš susirasiu tave. Jei uždengsi savo telefono kamerą arba pasitrauksi iš jos aprėpties lauko ir aš tavęs nebematysiu, Karena mirs, o aš susirasiu tave. Jei pamėginsi skambinti policijai, Karena mirs, o aš susirasiu tave. Galiu patikinti, kad kviesti farus būtų beprasmiška, Tanja. Jie prisistatytų tik po kokių dešimties minučių, o man užtektų vienos išplėsti tavo draugės širdį iš krūtinės ir palikti ant stalo. Iki jie atvyktų, nė kraujas jos gyslose nespėtų atšalti.

Baimė it rimbu perliejo abiem merginoms nugaras. Karena

tučtuojau ėmė klykti, kiek tik leido odinis raištis, ir paklaikusiai muistytis ant kėdės, tampydamasi į šonus, bergždžiai bandydama atlaisvinti virvę.

— Kas tu? — paklausė Tanja sugniužusiu balsu. — Kodėl taip elgiesi su Karena?

— Siūlyčiau susikaupti ties tuo, kas šiuo metu svarbiausia, Tanja. Galvok tik apie savo geriausią draugę.

Tą akimirką ekrane kažkas sujudėjo. Juodai apsirengęs žmogus atsistojo tiesiai už kėdės, ant kurios pririšta sėdėjo Karena, tačiau nebuvo matyti nieko daugiau, tik to asmens torsas.

— Jėzau, kas per nesveikas pokštas?! — riktelėjo Tanja į telefono ekraną, vos tramdydama ašaras.

— Ne, Tanja, — atsiliepė demono įsikūnijimas. — Tai ne pokštas. Viskas kuo rimčiausia. Na, pradėkime?

— Ne, palauk... — maldaujamai sušuko Tanja. Jos širdis plakė dvigubai greičiau nei vos prieš kelias minutes.

Tačiau žmogus, kalbantis demonišku balsu, nieko nebenerėjo girdėti.

— Pirmas klausimas, Tanja: kiek turi feisbuko draugų?

— Ką? — merginos veide atsispindėjo visiškas sumišimas.

— Kiek feisbuko draugų tu turi? — truputėlį lėčiau pakartojo balsas.

Na, dabar viskas aišku, tai tikrai sušiktas pokštas, — dingtelėjo Tanjai. — *Kas per kvailas klausimas? Ar čia rimtai?..*

— Penkios sekundės, Tanja.

Suglumęs merginos žvilgsnis atsakymo ieškojo Karenos veide, bet jame nematė nieko, tik siaubą.

— Keturios... Trys... Dvi... — ėmė skaičiuoti šiurpusis balsas.

Tanjai nereikėjo ilgai galvoti. Paskyrą pasitikrino kaip tik prieš lįsdama po dušu.

— Tūkstantį šimtą trisdešimt tris, — suskubo atsakyti ji.

Tyla.

Atrodė, kad oras Tanjos miegamajame sutirštėjo tarsi užslinkus rūkui.

Galiausiai žmogysta, stovinti Karenai už nugaros, pradėjo ploti.

— Absoliučiai tiksliai, Tanja. Turi gerą atmintį. Tavo draugei iki laisvės liko tik vienas žingsnelis. Tau tereikia teisingai atsakyti į antrą klausimą, ir viskas bus baigta.

Dar viena dramatiškai ištęsta pauzė. Tanja, pati to nesuvokdama, sulaikė kvapą.

— Kadangi Karena — tavo geriausia draugė, atsakysi be jokio vargo.

Tanja laukė.

— Koks Karenos mobiliojo telefono numeris?

Tanjos kaktoje įsirežė susirūpinimo raukšlė.

— Jos numeris?

Šįsyk velniškoji žmogysta klausimo nepakartojo, tik pradėjo skaičiuoti:

— Penkios... Keturios... Trys...

— Bet... aš nežinau jos numerio mintinai.

— Dvi...

Tanjai it replėmis surakino gerklę.

— Viena...

— Tikra kvailystė, — nervingai sukikenusi pasakė Tanja. — Luktelk sekundėlę, aš tuoj rasiu tau jos numerį.

— Laukiau penkias. Laikas baigėsi. Tu man neatsakei, — demoniškame balse suskambo kažkokia nauja gaidelė, kurios Tanja neįstengė tiksliai įvardyti, tačiau ji širdį pripildė neapsakomo klaiko. — Klausei, kas atsitiks, jei atsakysi neteisingai? Žiūrėk.

Los Andželo policijos departamento Apiplėsimų ir žmogžudysčių skyriaus detektyvas Robertas Hanteris pastebėjo raudonplaukę vos įžengęs į visą parą veikiančią skaityklą istorinio Pauelo bibliotekos* pastato, stovinčio Kalifornijos Los Andželo universiteto studentų miestelyje Vestvudo rajone, pirmame aukšte. Moterį kone užstojo stirta oda įrištų knygų. Ji sėdėjo viena, ant stalo priešais pasistačiusi kavos puodelį, ir energingai kažką rašė nešiojamuoju kompiuteriu. Hanteriui žingsniuojant pro šalį link stalo tolimajame didžiulės salės gale, judviejų žvilgsniai susitiko. Moters akyse Hanteris neižvelgė nieko — jokio susidomėjimo, kvietimo ar flirto. Tai buvo tik atsainus, abejingas žvilgsnis. Po sekundės jis vėl nukrypo į kompiuterio ekraną. Akimirka praėjo.

Hanteris skaitykloje tą moterį matė jau trečią kartą. Visuomet sėdėdavo už krūvos knygų, visuomet su kavos puodeliu priešais, visuomet viena.

Robertas mėgo skaityti, taigi jam patiko leisti laiką visą parą veikiančioje Pauelo bibliotekos skaitykloje, ypač tomis naktimis, kai jį įveikdavo nemiga.

Jungtinėse Valstijose vienas iš penkių žmonių kenčia nuo lėtinės nemigos, dažniausiai sukeltos darbe ir šeimoje patiriamos streso bei finansinių rūpesčių. Tačiau Hanterį ji užvaldė gerokai anksčiau, nei jis susidūrė su įtampa darbe.

Viskas prasidėjo netrukus po to, kai motina pralaimėjo kovą su vėžiu. Robertui buvo vos septyneri. Jis sėdėdavo vienas naktį savo kambaryje, ilgėdamasis mamos, iš liūdesio negalėdamas miegoti, bijodamas užsimerkti, pernelyg išdidus, kad verktų. Po motinos mirties jį ėmė kankinti tokie klaikūs košma-

* Pavadinata Lawrence'o Clarko Powello (1906—2001), bibliotekininko, literatūros kritiko, bibliografo ir knygų autoriaus garbei. (*Čia ir toliau vertėjos pastabos.*)

rai, jog mažojo Roberto smegenys išsiugdė gynybos mechanizmą — nieku gyvu neleisti jam užmigti. Miegas tapo prabanga, o tuo pačiu ir kankyne. Kad užimtų galvą, tomis begalinėmis bemiegėmis naktimis Hanteris įnirtingai skaitydavo. Jis ryte rydavo knygas, lyg semdamasis iš jų galių. Knygos tapo jo šventove, tvirtove, saugia slėptuve, kurioje šiurpūs sapnai nepasiekdavo.

Metams bėgant Hanterio nemiga ir košmarai pamažu traukėsi ir aplankydavo vis rečiau, bet praėjus vos porai savaičių po to, kai Stanfordo universitetas jam suteikė nusikalstamos elgsenos analizės ir biopsichologijos srities daktaro laipsnį, Roberto pasaulis griuvo antrą kartą. Jo tėvą, po motinos mirties antrąkart nevedusį ir tuo metu dirbusį apsaugininku Amerikos banko filiale Los Andželo centre, per nepavykusį apiplėšimą pašovė. Hanteris dvylika savaičių prasėdėjo prie jo lovos ligoninės palatoje. Tėvas gulėjo ištiktas komos, o Robertas jam skaitydavo, pasakodavo anekdotus, ištisas valandas laikydavo už rankos. Tačiau ir tąsyk meilės ir vilties nepakako. Tėvui mirus, Hanterį vėl užklupo ir daugiau nebepaliko nemiga ir košmarai, trokštantys keršto. Sėkmingomis naktimis jam pavykdavo išspausti tris, kartais keturias valandas miego. Ši naktis buvo ne iš tokių.

Priėjęs paskutinį stalą salės gale Hanteris žvilgtelėjo į laikrodį ant rankos — keturiasdešimt aštuonios minutės po vidurnakčio. Net ir tokiu vėlyvu laiku skaitykloje netrūko lankytojų — pastovus studentų srautas tekėdavo kiaurą naktį.

Jis atsisėdo veidu į salę ir atsivertė atsineštą knygą. Paskaitęs apie penkiolika minučių nusprendė, kad ir jam reiktų kavos. Artimiausi pardavimo automatai stovėjo vestibulyje prie skaityklos durų šalia liftų. Dar kartą žingsniuodamas per salę Hanteris vėl sugavo raudonplaukės žvilgsnį. Ji staigiai nukreipė akis į nešiojamojo kompiuterio ekraną, bet visgi nepakankamai greitai. Ta moteris į jį žiūrėjo, ir net išsidavusi, jog žiūri, niekuo

neparodė, kad susigėdo. Priešingai, jos kūno kalba bylojo apie pasitikėjimą savimi.

Naujutėlis kavos automatas prie skaityklos durų siūlė penkiolika kavos gėrimų rūšių, devynis iš jų — su pagardais. Ekstravagantiškiausia kava su kauge plaktos grietinėlės, karamelės sirupu ir šokolado pabarstukais, patiekiamą 20 skysčio uncijų* puodelyje, kainavo 9,95 dolerio. Hanteris net prunkštelėjo. Studentiškos kainos ir mastai gerokai pasikeitė nuo jo studijų laikų.

— Siūlyčiau nuo šitos laikytis kuo toliau, nebent mėgstate šleikščiai saldžią kavą.

Netikėtą patarimą Hanteris išgirdo iš asmens, sustojusio visai čia pat už nugaros. Atsisukęs Robertas akis į akį susidūrė su raudonplauke.

Jos grožis traukė akį ir intrigavo. Ryškiai raudoni, natūraliai garbanoti plaukai krito kiek žemiau pečių, o kirpčiai susukti į žavingą volelį virš kaktos — tokiomis šukuosenomis būdavo pasipuošusios merginos penktojo dešimtmečio plakatuose. Moteris nešiojo senamadiškus katės akių formos akinius juodais rėmeliais, tobulai tinkančius prie jos širdies formos veido ir švelniai išryškinančius žalias akis. Po apatine lūpa ties viduriu juodavo mažytė skoningo lūpos auskaro akutė, o nosies pertvaroje buvo įvertas plonas sidabrinis žiedelis. Moteris vilkėjo praėjusio amžiaus viduryje madingo stiliaus raudonų ir juodų spalvų suknele, platėjančia į apačią, be rankovių, todėl visiškai neslepiančia nuo pečių iki riešų spalvotomis tatuiruotėmis išmargintų rankų. Prie suknelės spalvomis derėjo bukanosiai bateliai su dirželiu per keltį.

— Jūs žiūrėjote į karamelinį frapučiną „Deluxe“? — tuščiu kavos puodeliu rodydama į kavos automatą pasitikslino rau-

* Apie 590 ml.

donplaukė ir pajutusi Hanterio sumišimą paaiškino: — Jis baisiai saldus, tad jei nemėgstate saldžiai, siūlau nesirinkti.

Hanteris net nepastebėjo, kad buvo taip įsigilinęs į aparato siūlomą meniu.

— Negana to, šis gėrimas pranoksta kitus ne tik saldimu,— atsakė jis, mesdamas žvilgsnį per petį. — Dešimt baksų už puodelį kavos?

Pritardama moteris žavingai, bet sykiu kukliai šyptelėjo, praverdama lūpas.

— Ne pirmą kartą matau jus bibliotekoje, — ji nukreipė kalbą nuo saldžių ir brangių kavų. — Studijuojate šiame universitete?

Hanteris dar akimirką patyrinėjo priešais stovinčią moterį. Sunku buvo suprasti, kokio ji amžiaus. Elgėsi išdidžiai ir valdingai it patyrusi valstybės galva, bet veido bruožai švelnūs kaip baigiamųjų kursų studentės. Balsas taip pat daug neišdavė: malonus ausiai mergaitiškas tembras, bet tvirtas, pasitikintis savimi tonas būtų nuginklavęs net drąsiausius spėjikus.

— Ne, — atsakė Hanteris, nuoširdžiai pralinksminas tokio klausimo. Jis tiksliai žinojo, kad nė iš tolo nebeprimena studento. — Mano studijų dienos jau seniai praeity. Aš tik... — Roberto žvilgsnis nukrypo moteriai virš peties, į skaityklą, — mėgstu lankytis bibliotekoje naktimis. Tuomet čia būna taip ramu.

Išgirdus atsakymą moters lūpose vėl pražydo šypsena.

— Suprantu, ką turite galvoje, — atsiliepė ji ir nusigręžė į duris. Jos žvilgsnis kaip ir Hanterio įslydo į didžiulę skaityklos salę su languotomis medinėmis grindimis, tamsiais raudonmedžio stalais ir milžiniškais gotikiniais langais. — O man dar patinka kvapas, — pridūrė ji.

Hanteris suraukęs antakius dirstelėjo į ją. Truputį pakreipusi galvą moteris paaiškino:

— Man visuomet atrodė, kad, jei žinios turėtų kvapą, jos

kvepėtų būtent šitaip, nemanote? Popieriumi, tiek senu, tiek šviežiu, oda, raudonmedžiu... — trumputę pauzę palydėjo gūžtelėjimas petimi, — siaubingai brangia kava ir troškiu studentų prakaitu.

Šįkart Hanteris jai atsakė šypsniu. Jam patiko jos humoro jausmas.

— Aš Treisė, — tarė ji ištiesdama ranką. — Treisė Adams.

— Robertas Hanteris. Malonu susipažinti.

Moters plaštaka buvo smulki, bet paspaudimas tvirtas.

— Prašom, — Hanteris žingtelėjo į dešinę ir linktelėjo, pirma į tuščią Treisės kavos puodelį, tada į pardavimo aparatą. — Užleidžiu.

— Oi, ne, jūs pirmas atėjote, — atsisakė Treisė. — Aš ne-skubu.

— Ne, rimtai, prašom. Aš dar neapsisprendžiau, — pamelavo Hanteris. Jis gėrė tik juodą kavą be cukraus.

— A, na, gerai. Ačiū.

Treisė žengė prie aparato, padėjo puodelį į tam skirtą vietą ir sumetusi monetas paspaudė kelis mygtukus — paprasta juoda. Be cukraus.

— Tai kaip jums čia sekasi? — paklausė Hanteris.

— Oi, ne, — imdama puodelį atsakė Treisė ir atsigręžė į jį. — Aš taip pat nesu studentė.

— Žinau, — linktelėjo Robertas. — Jūs dėstote, ar ne?

Treisė smalsiai pažvelgė į jį įdėmiu, tiriančiu žvilgsniu, bet Hanterio veido išraiška nieko neišdavė. Tai moterį tik dar labiau suintrigavo.

— Taip, teisingai, bet iš kur jūs žinote?

Hanteris gūžtelėjo, nuduodamas, jog nieko čia ypatingo.

— Atspėjau ir tiek.

Treisė nepatikėjo.

— Tikrai ne. — Ji pagalvojo apie oda įrištus tomus ant stalo skaitykloje — jų pavadinimai niekaip neišduotų jos profesijos, o jei juose ir slypėtų kokia užuomina, šis vyras turėtų matyti kaip erelis, kad būtų galėjęs ką nors perskaityti praeidamas pro šalį ar sėdėdamas salės gale. — Jei spėliotumėt, nekalbėtumėt taip užtikrintai. Jūs iš kažkur žinojote. Iš kur? — Jos akys įtariai žybtelėjo.

— Tik stebėjau ir taip pagalvojau, — atsakė Hanteris, bet nepėjęs paaiškinti plačiau pajuto, kaip švarko kišenėje suvibruoja mobilusis. Jis išsitraukė telefoną ir pažvelgė į ekraną. — Trum-pam atsiprašau, — tarstelėjo keldamas mobilųjį prie ausies. — Detektyvas Hanteris, Specialioji žmogžudysčių grupė.

Treisės antakiai pašoko ant kaktos. Šito ji nesitikėjo. Po ke-lių sekundžių išvydo, kaip pasikeičia vyriškio veido išraiška.

— Gerai, — tarė Hanteris kalbėdamas telefonu ir dirstelėjo į rankinį laikrodį: keturiolika po pirmos. — Važiuoju. — Baigęs pokalbį pakėlė akis į Treisę. — Buvo labai malonu susipažinti. Skanios kavos.

Moteris akimirką dvejojo.

— Pamiršote knygą! — šūktelėjo Hanteriui pavymui, bet jis jau lėkė laiptais žemyn.

3

Specialioji žmogžudysčių tyrimo grupė — tai elitinis Los Andželo policijos departamento Apiplėšimų ir žmogžudysčių skyriaus būrys, sukurtas tirti vien tik serijines bei itin reikš-mingas, didelį atgarsį keliančias žmogžudystes, reikalaujančias nuodugnaus, ilgalaikio darbo, patirties ir žinių. Kadangi Los Andželas, panašu, traukė ypatingos padermės sociopatus, o

Hanteris buvo įgijęs nusikalstamos elgsenos psichologo išsilavinimą, jį paskyrė į dar labiau specializuotą ypatingosios grupės padalinį. Pribloškiamai žiaurias, sadistiškas žmogžudystės departamentas žymėjo kaip YŽ — ypač žiaurius — nusikaltimus. Robertas Hanteris ir jo partneris Karlosas Garsija priklausė Specialiosios žmogžudysčių tyrimo grupės Ypač žiaurių nusikaltimų padaliniui.

Nurodytas adresas Hanterį atvedė į Long Bičą, prie triaukščio terakotinių plytų pastato, išprausto tarp vaistinės ir kampionio namo. Net nakties metu ir pasirinkęs trumpiausią įmanomą kelią, trisdešimt penkias mylias iš studentų miestelio Vestvude į Uosto rajoną jis nuvažiavo beveik per valandą.

Vos pasukęs iš Redondo aveniu kairėn į Rytinį Brodvėjaus kelią Hanteris išvydo juoda ir balta spalva pažymėtų patrulių automobilių sangrūdą. Dalį Rytinio Brodvėjaus Long Bičo policijos departamento pareigūnai jau buvo atitvėrę. Metališkos mėlynos spalvos Garsijos „Honda Civic“ stovėjo priešais triaukštį namą, kitoje gatvės pusėje, šalia balto kriminalistų vano.

Priverstas sumažinti greitį Hanteris prie policijos užtvaros pririedėjo kone sraigės greičiu. Čia jau buvo susirinkęs būrys smalsuolių, to ir galima tikėtis niekad neužmiegančiame mieste. Dauguma jų iškėlę rankas aukštai virš galvos filmavo mobiliisiais ar planšetėmis lyg kokiame koncerte, tikėdamiesi užgriebti ką nors įdomaus. Ir kuo šiurpiausiu, tuo geriau.

Šiaip taip prasibrovęs pro minią Hanteris parodė savo ženklelį dviem uniformuotiems pareigūnams, stovintiems prie juodos ir geltonos spalvų nusikaltimo vietos juostos, ir pastatė savo nudrengtą biuiką „LeSabre“ greta partnerio mašinos. Išlipęs iš automobilio šaltame priešaušrio vėjyje pasirąžė visu šešių pėdų kūnu. Sunkūs, grėsmingi debesys, aptraukę dangų, slėpė žvaigždes, dėl to naktis atrodė dar tamsesnė. Hanteris prisisėgė ženklelį prie diržo ir lėtai apsidairė. Policija buvo atitvėrusi

gal šimto jardų ilgio gatvės atkarpą nuo sankryžos su Niuporto aveniu iki pat sankryžos su Loma, kita aveniu tolėliau.

Pirmiausia Hanteriui toptelėjo mintis, kad iš šios vietos galima pasprukti daugybe kelių, ką jau kalbėti apie stambią automagistralę vos už pusantros mylios. Ir net jei nusikaltėlis nevairavo mašinos, išnykti bet kurioje iš aplinkinių gatvių, ne-atkreipiant į save dėmesio, sugebėtų bet kas.

Garsija, šalia vieno iš patrulių automobilių šnekėjęsis su Long Bičo policijos departamento pareigūnu, pastebėjo partnerio biuiką, pravažiuojantį po nusikaltimo vietos juosta.

— Robertai! — šūktelėjo jis kirsdamas gatvę.

Šis atsisuko į kolegą.

Ilgoki tamsiai rudi Garsijos plaukai nugaroje buvo surišti į glotnią uodegėlę. Jis vilkėjo iškrakmolytais žydrais marškiniais, juodu švarku ir tamsiomis kelnėmis — visi drabužiai atrodė tarsi ką tik paimti iš valyklos. Nors žingsniavo žvaliai ir energingai, Karloso akys buvo pavargusios ir paraudusios. Priešingai nei Hanteris, Garsija paprastai nesiskųsdavo nemiga, tačiau šiąnakt jam teko pamiegoti vos dvi valandas, o tada skambutis iš Los Andželo policijos departamento išvertė jį iš patalų.

— Sveikas, Karlosai, — linktelėjo jam Hanteris. — Apgailėstauju, kad teko taip anksti keltis, drauguži. Tai kas nutiko?

— Dar nežinau, — nežymiai papurtė galvą Garsija. — Atvažiauvau vos kelios minutės iki tau pasirodant. Kaip tik mėginu išsiaiškinti, kas čia vadas, kai pamačiau tavo biuiką, kertantį policijos užkardą.

Hanterio žvilgsnis nukrypo partneriui už nugaros: nuo terakotinio pastato link jų artinosi vyriškis.

— Spėju, kad vadas pats mus susirado, — tarė Hanteris.

Garsija pasistiebdamas apsisuko.

— Jūs, vyručiai, iš Ypač žiaurių nusikaltimų? — paklausė vyriškis gergždžiančiu, ilgametį rūkorių išduodančiu balsu.

Siuvinėti ševronai ant švarko rankovių viršutinės dalies de-
tektyvams rodė, kad prieš juos stovi Long Bičo policijos depar-
tamento antrojo laipsnio seržantas. Pareigūnui galėjo būti apie
penkiasdešimt. Tankūs žilstelėję plaukai, sušukuoti atgal nuo
aukštos kaktos, nedengė nedidelio dantyto rando virš kairio an-
takio. Jis kalbėjo su vos jaučiamu meksikietišku akcentu.

— Teisingai, — atsiliepė Hanteris, ir abu su Garsija žengė
jo pasitikti.

Visi susipažino ir tvirtai paspaudė rankas. Seržantas prisi-
statė esąs Manuelis Velaskesas.

— Tai ką mes čia turime, seržante? — pasiteiravo Garsija.

Seržantas Velaskesas, išgirdęs klausimą, sukikeno. Nervin-
gai, lyg nežinodamas, ką atsakyti.

— Kažin, ar galėčiau apibūdinti žodžiais, — prabilo jis, at-
sigręždamas į pastatą jam už nugaros. — Ir nežinia, ar apskritai
kas nors sugebėtų. Teks jums patiems pažiūrėti.

4

Tamsūs debesys, suginti per kelias pastarąsias minutes
smarkiai sustiprėjusio gūsingo rudens vėjo, dar labiau sutirštė-
jo. Hanteriui, Garsijai ir Velaskesui pajudėjus link terakotinio
pastato, jiems ant galvų ir ant sauso asfalto nutiško pirmieji lie-
taus lašai.

— Aukos vardas — Karena Vord, — pranešė Long Bičo
policijos seržantas, pagreitindamas žingsnį, norėdamas išvengti
prasidedančio lietaus. Jis nusivedė Hanterį su Garsija prie beto-
ninių laiptelių, kylančių prie laiptinės durų, ir nepasitikėdamas
atmintimi išsitraukė bloknotę. — Jai dvidešimt ketveri, netekė-
jusi, dirbo kosmetologe grožio salone Rytų 2-ojoje gatvėje. —

Velaskesas automatiškai mostelėjo į rytus. — Šiaip jau nelabai toli nuo čia. Šiame name gyveno tik keturis mėnesius.

— Nuomojosi? — paklausė Garsija, visiems suėjus į vidų.

— Taip. Savininkė... — seržantas pervertė bloknoto lapą, — Nensė Rodžers, gyvena Toranse, Saut Bėjuje.

— Apiplėšimas? — spėjo Hanteris.

Velaskesas nejaukiai papurtė galvą.

— Nea, ir nusikaltėlis nė nemėgino pavaizduoti, kad norėjo apiplėšti. Nėra jokių matomų įsilaužimo ar grumtynių pėdsakų. Aukos rankinė rasta ant sofos svetainėje, joje — piniginė su dviem kredito kortelėmis ir aštuoniasdešimt septyniais doleriais, taip pat automobilio rakteliai. Miegamajame buvo nešiojamasis kompiuteris, ant tualetinio staliuko — keli brangūs papuošalai. Rūbų spintos, stalčiai, spintelės — viskas atrodo neliesta.

Pastato gyventojus saugojo tik lauke prie priekinių durų įrengta sena vidinio ryšio sistema. Vaizdo stebėjimo kamerų nebuvo.

— Auka gyveno viena?

— Taip, — linktelėjo seržantas.

Pastatas lifto neturėjo, tad Hanteris ir Garsija paskui Velaskesą užlipo laiptais į antrą aukštą, tada į trečią — viršutinį.

— Liepiau mūsiškiams apklausti kaimynus visuose aukštuose, — pranešė seržantas. — Niekas. — Veido išraiška nerodė didelio nustebimo. — Niekas nieko nematė ir negirdėjo.

— Net šalia gyvenantys žmonės? — pasitiksline Hanteris.

Seržantas Velaskesas papurtė galvą.

— Šalia gyvena vidutinio amžiaus pora, ponas ir ponია Santjagai, jie abu neprigirdi, — paaiškino. — Pats buvau pas juos, bet kad ir kaip garsiai beldžiau, ponas Santjagas duris atidarė tik kone po valandos ir tai tik todėl, kad atsikėlė vidury nakties nusičiurkšti. Tada ir išgirdo, kad beldžiamės.

Ilgą ir siaurą koridorių trečiame aukšte ryškiai apšvietė ga-

lingi kriminalistų prožektoriai. Karenos Vord butas — 305 numeris — buvo paskutinis dešinėje. Nikolasas Holdenas, vienas iš nusikaltimo vietos tyrėjų komandos narių, pirštų atspaudų specialistas, klūpėdamas prie laukųjų durų, kruopščiai dengė jas milteliais, ieškodamas plika akimi nematomų atspaudų. Detektyvai su seržantu Velaskesu patraukė koridoriumi artyn.

— Minėjote, kad ji netekėjusi? — prisiminė Garsija.

— Taip, — patvirtino Velaskesas.

— Gal žinote, ar su kuo nors susitikinėjo? Ar turėjo vaikną?

Seržantas puikiai suprato, kodėl detektyvas šito klausia: jauna moteris brutaliai nužudyta savo namuose be jokio aki-vaizdaus motyvo ir nepaliekant įsilaužimo ženklų. Pradiniame policiją dominančių asmenų sąrašė atsiduria žmonės, su kuriais auka pastaraisiais metais galimai palaikė romantiškus ryšius. Jungtinėse Valstijose daugiau kaip pusė aukų moterų žiauriai nužudomos vykdant vadinamuosius nusikaltimus iš aistros.

— Apgailestauju, detektyve, bet dar neturėjome laiko to-
kia informacijai surinkti, — prisipažino Velaskesas, dirstelėjęs į laikrodį ant riešo. — Tiesą sakant, nespėjome daug sužinoti nei apie auką, nei apie tai, kas čia nutiko, iki mums patvirtino, kad šį tyrimą perims Los Andželo policijos departamento Ypač žiaurių nusikaltimų padalinys. — Seržantas patylėjo ir atsisuko į detektyvus. — Jei nuoširdžiai, tokie sprendimai paprastai mane užknisa. Čia mūsų jurisdikcija, todėl mes ir turėtume tirti, *comprendes**? Mes čia ne kokia antrarūšė lyga. Bet šis atvejis neabejotinai skirtas Ypač žiaurių nusikaltimų padaliniui, tai buvo aišku nuo pat pradžių. — Pareigūnas pakėlė rankas delnais į priekį it pasiduodamas. — Ir šįkart tikrai niekas nesiskųs, nei aš, nei mano vyrai. Norit tų baisybių — labai prašom. Mes neprieštarausime.

* Ar tu supranti? (*Isp.*)

Hanteris ir Garsija suraukę antakius spoksojo į Velaskesą.

— Pala, pala, sekundėlę, — ištarė Garsija. — Ką turite omenyje, sakydamas, kad nuo pat pradžių buvo aišku, jog šis atvejis skirtas mūsų padaliniui?

Seržanto žvilgsnis nuo Garsijos nukrypo į Hanterį ir vėl grįžo prie Garsijos.

— Jums nesakė apie telefono skambutį?

Abu detektyvai tylomis laukė atsakymo.

— O varge, — seržantas Velaskesas purtydamas galvą nuleido akis į grindis. — Gerai, — pradėjo pasakoti jis, — vakar vakare, maždaug dvidešimt po vienuoliktos, skubios pagalbos telefonu paskambino isterijos ištikta moteris. Sunku buvo suprasti, ką ji sako, bet klykė apie nužudymą, o kaip mes visi žinome, tokiu atveju būtina skubiai reaguoti. Centras peradresavo skambutį mūsų nuovadai, o nuovados budėtojas — man.

— Vadinasi, pats su ja kalbėjotės? — paklausė Garsija.

Seržantas linktelėjo.

— Ji tikrai buvo apimta isterijos, šaukė, kad kažkas nužudė jos geriausią draugę tiesiai jai prieš akis. — Velaskesas iškėlė dešinės rankos smilių ir patikslino: — Na, ne visai tiesiai prieš akis, bet jai suteikė galimybę... tiksliau, privertė žiūrėti per vaizdo skambutį.

— Atsiprašau, kaip? — atidžiai besiklausiusio Garsijos akyse atsispindėjo sumišimas.

— Jums nepasigirdo, detektyve. Moteris rėkė, kad kažkoks psichas paskambino jai iš panelės Vord mobiliojo ir privertė žaisti kažkokį žaidimą, nuo kurio priklausė jos draugės gyvybė.

— Žaidimą? — šįsyk sukluso Hanteris.

— Ji taip sakė. Klausykit, aš nežinau smulkmenų, nes, kaip minėjau, moterį buvo ištikusi isterija. Padariau tai, ką ir reikėjo padaryti pagal procedūrą — nusiunčiau patrulius nurodytu adresu pas tariamą žmogžudystės auką, panelę Kareną Vord.

Pora pareigūnų prieš pat vidurnaktį nuvažiavo į vietą, ir žinot ką? Duris rado neužrakintas. Tada įėjo į vidų patikrinti ir... Na, dėl to jūs ir čia.

— Sakėte, kad ta isterijos ištikta moteris pasivadino geriausia aukos drauge? — pasitikslino Garsija.

Velaskesas linktelėjo.

— Taip, tai Tanja Keitlin. Automobilyje turiu jos duomenis. Paskui viską jums atiduosiu.

Visi trys sustojo prie 305 buto. Hanteris pasisveikino su pirštų atspaudų ekspertu:

— Sveikas, Nikai.

— Sveiki, vyručiai, — mašinaliai atsakė kriminalistas.

Pasirašę nusikaltimo vietos registracijos žurnale Hanteris, Garsija ir Velaskesas gavo po baltą vienkartinį „Tyvek“ kombinzoną ir po porą latekso pirštinių. Visiems rengiantis, Hanteris pačiame koridoriaus gale, už Karenos Vord buto, pastebėjo atsarginio išėjimo duris.

— Gal žinote, kur jos veda?

— Prie metalinių laiptų, kuriais nusileidęs patektumėte į skersgatvį už pastato, — paaiškino Velaskesas. — Pasukęs į kairę pasiektumėte Niuporto, o pasukęs į dešinę — Lomos aveniu.

Neužsitraukęs kombinezono užtrauktuko Hanteris nuėjo prie atsarginio išėjimo pasižiūrėti. Sprendžiant iš pailgos nuspaudžiamos ugniai atsparių durų rankenos, jas galėjai atidaryti tik iš vidaus. Iš lauko pusės į laiptinę nepateksi, bet išbėgęs iš 305 buto spruktum šiuo daug trumpesniu keliu, o ne koridoriu mi į priešingą pusę, prie betoninių laiptų kitame gale.

Hanteris nuspaudė rankeną žemyn ir stumtelėjęs atidarė duris. Jokio garso. Prie durų signalizacija neprijungta. Atsigręžęs į 305 butą jis pastebėjo, kaip kriminalistas pakreipia galvą į vieną pusę ir įsistebeilija į duris, tada į kitą ir vėl stebeilija.

— Ką nors aptikai, Nikai?

— Tik žiūriu prožektorių šviesoje, — atsiliepė Holdenas, neatitraukdamas akių nuo dėmesio objekto; jam kalbant kilo jo si nosį dengianti kaukė. — Galima sakyti, kad jau turime trijų asmenų atspaudus, o aš dar tik pradėjau.

Hanteris linktelėjo supratęs.

— Gal vėliau galėtum paieškoti atspaudų ir ant atsarginio išėjimo durų? Norėčiau palyginti atspaudus ant vienos ir ant kitų durų.

Holdenas pažvelgė jo pusėn.

— Žinoma. Jokių problemų.

Baigę rengtis Hanteris ir Garsija užsimovė ant galvų kombinezonų gobtuvus ir žengė į 305 butą.

5

Karenos Vord buto durys vedė į mažą prieškambarį su pora didelių gėlių paveikslų ant baltų sienų. Šiltos raudonos spalvos neslystantis kilimėlis sveikino visus įeinančius. Prieškambarį nuo kitų buto patalpų skyrė karoliukų užuolaida, krentanti nuo lubų nevienodo ilgio virvelėmis su skambaliukais galuose.

Hanteris nuo vaikystės tokios nematė. Jo močiutė karoliukų užuolaidą buvo pasikabinusi virtuvėje.

Skambaliukai triukšmingai sudzingsėjo, jam praskleidus virvutes, kad abu su Garsija galėtų užėti į svetainę. Jiems iš pasakos atsekė seržantas Velaskesas, prieš tai persižegnojęs ir sumurmėjęs kelis ispaniškus žodžius.

Gan erdvi svetainė buvo skoningai apstatyta vos keliais puikiai parinktais šiuolaikiškais baldais, tačiau pagrindinis jos akcentas neabejotinai buvo didelės stiklinės stumdomosios durys tolimajame kambario gale, vedančios į kampinį balkoną ir dengiamos dar vienos karoliukų užuolaidos. Nedidelė atviro

plano virtuvė buvo įrengta prie šiaurinės sienos. Ją nuo svetainės skyrė tamsus pušinis keturvietis valgomojo stalas. Svetainės pusėje šalia tamsios medinės lentynų spintos stovėjo viso ūgio veidrodis. Abu detektyvai, vos įžengę į svetainę, sustojo. Jų dėmesį iškart patraukė kėdė galustalėje ir ant jos pririštas žvėriškai sudarkytas kūnas.

Hanteris prisimerkė. Smegenys suskato sparčiau suktis, stengdamosi apdoroti siaubingą vaizdą.

Nuogas aukos kūnas prie šonų prispaustomis rankomis buvo pririštas prie kėdės atkaltės plona nailonine virve, kelis kartus apvyniota aplink liemenį, kiek žemiau krūtų, ir stipriai užveržta. Tokia pat virve prie kėdės kojų buvo pritvirtintos kulkšnys. Moteris sėdėjo tiesiai, tik nulinkusia į priekį galva, tarsi miegotų. Smakras beveik rėmėsi į krūtinę. Iš jos veido styrojo — Hanteris vargiai įstengė patikėti savo akimis — kelios storos, giliai susmigusios veidrodinio stiklo šukės. Veidas buvo virtęs neatpažįstama odos, stiklo ir išvirtusių audinių mase. Kraujas, upeliais kliokęs iš žaizdų, it tamsiai raudona skraistė dengė moters liemenį bei šlaunis ir nuvarvėjęs ant medinių grindų susitelkė į klaną po kėde. Dalis stalviršio tame gale, kur buvo palikta auka, taip pat buvo aptaškyta krauju.

Iš ten, kur stovėjo Hanteris ir Garsija, moters veidas priminė groteskišką adatinę, visą prismaigstyta aštrių veidrodinių smaigų.

— Jūs, spėju, iš Ypač žiaurių nusikaltimų padalinio, — į detektyvus kreipėsi kriminalistė, svetainėje šalia valgomojo stalo klūpomis nuo didelio kilimo kruopščiai renkanti plaukus ir plaušelius.

Hanteriui su Garsija prireikė dar poros sekundžių, kol pagaliau atplėšė akis nuo aukos veido.

— Aš daktarė Sjuzana Sleiter, — stodamasi prisistatė kriminalistė. — Esu paskirta vadovauti šios nusikaltimo vietos tyrimui.

Detektyvams anksčiau nebuvo tekę dirbti su daktare Sleiter. Moteris buvo apie penkių pėdų septynių colių ūgio, daugiau kaip trisdešimties metų, liekno kūno sudėjimo, aukštais skruostikauliais ir smulkia nosyte. Ant galvos užtemptas „Tyvek“ kombinezono gobtuvas nedengė plonos šviesių plaukų juostelės virš kaktos. Veido bruožai buvo subtiliai paryškinti darbe pritinkančiu makiažu. Daktarės patrauklumo ir moteriškumo nepaslėpė net bjaurus baltas kombinezonas. Kalbėjo ji keistu tonu — švelniu ir smagiu, bet kartu neleidžiančiu abejoti daktarės patirtimi ir kompetencija.

— Aš detektyvas Robertas Hanteris iš Los Andželo policijos departamento Ypač žiaurių nusikaltimų padalinio, o čia detektyvas Karlosas Garsija.

Abu pasisveikino su daktare Sleiter paprasčiausiai linktelėdami, o tada vėl sužiuro į auką.

— Galva neišneša, ar ne? — prabilo kriminalistė. — Kaip galima šitaip pasielgti su žmogumi?

— Žudikas stiklo šukėmis subadė jai veidą? — paklausė Garsija tokia veido išraiška, tarsi negalėtų patikėti savo paties tariamais žodžiais.

— Gal ir taip, detektyve, — atsakė daktarė Sleiter. — Neįmanoma tiksliai pasakyti, kol neatlikta autopsija, bet jei ir subadė, tai dar ne viskas.

— O kas dar? — kamantinėjo Garsija.

Kriminalistė žengė kelis žingsnius link aukos.

— Prieikit, parodysiu.

Hanteris ir Garsija prisiartino. Seržantas Velaskesas liko už karoliukų užuolaidos.

Atsargiai, kad neiimtų į kraujo klaną ant grindų, daktarė Sleiter pritūpė šalia kėdės ir pamojo detektyvams padaryti tą patį. Iš arti Karenos Vord veido žaizdos atrodė dar klaikiau.

Skirtingo dydžio veidrodinio stiklo šukės, perpjovusios odą ir raumenų audinius, beveik atskyrė veidą nuo kaulų. Nuo skruostų, kaktos ir smakro buvo atsiknoję odos ir mėsos gabalai. Baltavo atidengtas apatinio žandikaulio lopinėlis.

— Matot, — ėmė aiškinti daktarė Sleiter, — jei žiūrėtume tik į dideles stiklo šukes, — ji parodė dvi kyšančias iš abiejų aukos skruostų, vieną iš kairės akiduobės ir dar vieną kiaurai perskrodusią minkštus pasmakrės audinius ir prismeigusią liežuvį prie burnos dugno, — galėtume pamanyti, kad žudikas žiauriai subadė auką veidrodžio duženomis tarsi smagais, įbedamas ir palikdamas jas žaizdose. Kai kurios smigo su tokia jėga, kad suskaldė kaulus, kai kurios tiesiog įstrigo. — Daktarė atkreipė detektyvų dėmesį į kitas dvi šukes: viena styrojo iš kaktos, kita iš apatinio žandikaulio. — Bet tai dar ne viskas. Aukos veido audiniuose yra daug įstrigusių smulkesnių stiklo skeveldrų, — kalbėdama ji jas parodė — kai kurios buvo ne ką didesnės už žirni. — Jos per mažos, kad galėtų būti panaudotos kaip duriamasis ginklas. Šios šukelės atskilo nuo didesnių stiklo gabalų. Čia liekanos po smūgio.

Hanteris kraipydamas galvą atidžiai tyrinėjo aukos veidą. Per savo karjerą jis buvo matęs ir šilta, ir šalta, tačiau šios merginos nužudymo žvėriškumas vertė gūžtis. Kiekvienas dūris veidrodiniu smaigu aukai turėjo sukelti naują, vis kitokio skausmo bangą. Sunku net įsivaizduoti, ką šiai jaunai moteriai teko iškęsti.

Sukrešėjęs kraujas dengė didžiąją dalį jos kūno priekio, bet matomuose odos lopinėliuose Hanteris nepastebėjo įpjovimų ar mėlynų, todėl nusprendė, kad kitų sužalojimų mergina turbūt nepatyrė. Visas žudiko įtūžis buvo nukreiptas į jos veidą.

Po kelių sekundžių Hanteris atsistojo ir žengęs už kėdės ėmė apžiūrinėti aukos pakaušį.